

RESSÒ DE LA PARAULA

AMOR I MORT (II):

L'amor en la mort

És típica la imatge d'una calavera en la tauleta de nit de la cel·la en un convent; o al costat d'un sant asceta en oració. Una determinada literatura (cinema, teatre, etc.) ha ridiculitzat la fe cristiana amb caricatures de figures o representacions, que pretenen mostrar-la com a obscurantista, repressora, obsessiva, i fins i tot masoquista, presentant-la vinculada a la vivència malaltissa de la mort.

Aquesta manera de veure la fe cristiana és falsa, si més no representa una imatge falsejada del que veritablement és. Qui hagi penetrat en l'Evangeli de Jesucrist i en la història de l'Església, certament trobarà la presència de la mort com a experiència fonamental del cristià, però no per la mort mateixa, sinó pel fet d'entendre-la unida a la gran vivència de l'amor. I no en el sentit romàntic, com fan molts artistes, sinó segons ho va viure Jesucrist.

Aquest manera de veure la fe cristiana és falsa, si més no representa una imatge falsejada del que veritablement és. Qui hagi penetrat en l'Evangeli de Jesucrist i en la història de l'Església, certament trobarà la presència de la mort com a experiència fonamental del cristià, però no per la mort mateixa, sinó pel fet d'entendre-la unida a la gran vivència de l'amor. I no en el sentit romàntic, com fan molts artistes, sinó segons ho va viure Jesucrist.

Centrant-nos en aquest argument ens ve a la ment la biografia d'aquella gran màrtir de la fe ortodoxa russa, que va ser Maria Skobstsov, tal com ens ho relata el llibre testimoni escrit per la professora Emilia Bea Pérez. Ens diu aquesta autora: «Hi ha morts glorioses i morts serenes. La de la Mare Maria, que s'havia lliurat completament als altres, va ser una mort humiliada, despallada, semblant a la del seu Mestre portat al suplici. Oh mort, jo no t'he estimat a tu, no. He estimat el que està viu en el món: l'eternitat» (*Maria Skobstsov*, 113).

La vida d'aquesta dona, cúmul de les experiències més radicals i diferents, constitueix tota una

Maria Skobstsov

paràbola de la nostra història recent. La seva trajectòria descriu la fugida de la repressió assassina del comunisme, en el qual ella va creure, i la troballa de la mort, no menys cruel, de la dictadura nazi. En el camí va trobar la fe cristiana i va viure la seva conversió a Crist.

Ella, embolcallada en l'experiència de la persecució i de la mort, va viure la guerra, encara més propera que nosaltres. Aquest és el seu testimoni:

«La guerra és l'ala de la mort que planeja sobre el món. I és també alhora i per a milers d'éssers humans, la porta oberta a l'eternitat, la posada en qüestió de l'ordre petit burgès, del benestar i de l'estabilitat. La guerra és una crida. La guerra és el que ens obre els ulls». Tot depèn de la nostra resposta: «Amb tot el meu ésser, amb tota la meua fe, amb tota la força del meu esperit sé que en aquest precís moment Déu mateix visita el seu món. I aquest món pot rebre'l, obrir-li el seu cor.»

Paraules agosarades i en certa manera escandaloses entre els qui tenim clar que s'ha de lluitar contra la guerra. Però són paraules que només s'entenen en el context d'una visió profundament cristiana de la vida i de la mort. Tots entendrien que escrivís un article sobre *La guerra com a revolució* (ella mateixa l'havia practicada), però en realitat va escriure un opuscle titulat *La guerra com a revelació*. Fugida de la dictadura soviètica, enmig d'una vida consagrada a l'oració i a l'ajuda als seus compatriotes, davant la imminent guerra i persecució declarades pels nazis, assumeix el repte des de la fe cristiana, proclamarà als seus germans:

«El temps de donar testimoni de la fe ha arribat. Aquesta és la qüestió: com ser autèntics cristians durant l'ocupació, és a dir, com confessar públicament la fe i l'amor a Crist.»

Viure el sofriment i la mort sense deixar d'estimar, sols es pot aconseguir quan un mateix està convençut que l'amor és més valuós i poderós que la mort. En això consisteix la salvació que ens va portar Jesucrist. La seva traducció a la vida més quotidiana significa, entre altres coses, vèncer el mal a còpia de bé.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Responsabilitats joioses

La reunió del patronat d'una fundació acaba abans de l'hora prevista. Un dels membres del patronat digué al seu veí de taula: «Aprofitaré aquests tres quarts d'hora per anar a veure la mare a la residència on ara viu. És a prop, li donaré una sorpresa. Es posarà molt contenta». Qui així parlava és un important executiu, ben situat en el món empresarial. Prestigiat pel seu bon fer laboral i pel seu fer personal. La mare, fins fa ben poc, vivia sola, on sempre ha viscut, la llar que va bastir amb el seu marit, la llar on els fills van créixer, l'a-

companyaven unes cuidadores que es tornaven i en tenien cura. Darrerament ha anat perdent facultats acceleradament i els metges i la realitat quotidiana aconsellaren anar a la residència. Els fills dubtaren però, finalment, acceptaren el parer dels facultatius i la nova realitat que s'anava imposant. Des que es prengué la decisió, no sense dolor, tota la família ha procurat que l'àvia se senti acompanyada en aquest moment vital. Rep moltes visites dels fills, dels nets i dels besnets. Hi saben ser quan convé i, també, deixar-la en mans dels espe-

cialistes quan així ho requereix la situació. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (*Sl* 71,9).

Els fills tenim un deure especial d'agraïment cap aquells dels quals hem rebut el do de la vida, el do de la fe i tan d'amor i dedicació. També unes responsabilitats materials i morals davant les limitacions i les malalties, les lleus i les complexes o greus, sense negligir la resposta a les limitacions pròpies de la fragilitat de l'edat, la solitud del moment o l'angoixa que reclamen recon-

fort, pau i coratge per assumir la mateixa vellesa i el que comporta.

Fer de la tendresa un llenguatge agraït, que neix de la gratuïtat. Gratuïtament ho vàrem rebre tot d'ells, gratuïtament els hi retornem el que està al nostre abast generós. Tot sota la llei de l'Amor, l'amor dels pares, l'amor del qui tot ho embolcalla. «Em mantinc en pau, tinc l'ànima serena; com un infant a la falda de la mare, com un petit infant se sent la meua ànima» (*Sl* 131,2).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

AMOR Y MUERTE (II):

El amor en la muerte

Es típica la imatge d'una calavera en la mesilla de la celda en un convento; o al costat d'un sant asceta en oració. Determinada literatura (cine, teatre, etc.) ha ridiculitzat la fe cristiana amb caricatures de figures o representacions, que pretenden mostrar-la com a oscurantista, represora, obsessiva, e inclús masoquista, presentant-la vinculada a la vivència enfermisa de la mort.

Esta manera de veure la fe cristiana és falsa, al menys representa una imatge falseada de lo que verdaderament és. Quien hagi penetrat en el Evangelio de Jesús i en la història de la Iglesia, certament trobarà la presència de la mort com a experiència fonamental del cristià, però no per la mort mateixa, sinó per el fet de entendre-la unida a la gran vivència de l'amor. Y no en el sentit romàntic, com a fan molts artistes, sinó segons el que viví Jesús.

Centrant-nos en este argumente nos veiem a la ment la biografia d'esa gran màrtir de la fe ortodoxa russa, que fou Maria Skobtsov, tal com nos la relata el llibre testimoni escrit per la professora Emilia Bea Pérez. Nos diu esta autora:

«Hay muertes gloriosas y muertes serenas. La de la Madre María, que se había entregado por entero a los demás, fue una muerte humillada, despojada, semejante a la de su Maestro llevado al suplicio. Oh muerte, yo no te he amado a ti, no. He amado lo que está vivo en el mundo: la eternidad.» (María Skobtsov, 11.3).

La vida de esta mujer, cúmulo de las experiencias más radicales y diferentes, constituye toda una parábola de nuestra historia reciente. Su trayectoria describe la huida de la represión asesina del comunismo, en la cual ella creyó, y el hallazgo de la muerte, no menos cruel, de la dictadura nazi. En el camino halló la fe cristiana y vivió su conversión a Cristo.

Ella, envuelta en la experiencia de la persecución y de la muerte, vivió la guerra, aún más cercana que nosotros. Este es su testimonio:

«La guerra es el ala de la muerte que planea sobre el mundo. Y es también al mismo tiempo y para millones de seres humanos, la puerta abierta a la eternidad, la puesta en cuestión del orden pequeño burgués, del bienestar y de la estabilidad. La guerra es una llamada. La guerra es lo que nos abre los ojos». Todo depende de nuestra respuesta: «Con todo mi ser, con toda mi fe, con toda la fuerza de mi espíritu sé que en este preciso momento Dios mismo visita su mundo. Y este mundo puede recibirle, abrirle su corazón.»

Palabras atrevidas y en cierto modo escandalosas entre quienes tenemos claro que se ha de luchar contra la guerra. Pero son palabras que solo se entienden en el contexto de una visión profundamente cristiana de la vida y de la muerte. Todos entenderían que escribiera un artículo sobre *La guerra como revolución* (ella misma la había practicado), pero en realidad escribió un opúsculo titulado *La guerra como revelación*. Huida de la dictadura soviética, en medio de una vida consagrada a la oración y a la ayuda a sus compatriotas, ante la inminente guerra y persecución declaradas por los nazis, asume el reto desde la fe cristiana, proclamará a sus hermanos:

«El tiempo de dar testimonio de la fe ha llegado. Esta es la cuestión: cómo ser auténticos cristianos durante la ocupación, es decir, cómo confesar públicamente la fe y el amor a Cristo.»

Vivir el sufrimiento y la muerte sin dejar de amar, solo se puede lograr cuando uno mismo está convencido de que el amor es más valioso y poderoso que la muerte. En esto consiste la salvación que nos trajo Jesús. Su traducción a la vida más cotidiana significa, entre otras cosas, vencer al mal a fuerza de bien.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Cadena de Pregària per les Vocacions

La Delegació de Pastoral Vocacional del nostre bisbat participa, com cada any, a la CADENA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS.

A la nostra diòcesi s'escauen els dies **9, 19 i 29 de novembre de 2023** i amb el lema: «La Vocació, Font de nova vida».

Mans Unides: «Posa llum al món»

Com cada any, Mans Unides engega de nou la campanya «Posa llum al món». Hi ha moltes parròquies del nostre bisbat que participen en la iniciativa.

Des de Mans Unides del bisbat de Sant Feliu de Llobregat animen les parròquies de la diòcesi que encara no hi han participat. Es pot fer durant tot el mes de novembre i uns dies de desembre.

Aquesta campanya consisteix en fer un donatiu per col·laborar

amb els projectes que Mans Unides té per aquest any a les zones rurals de l'Índia.

Es reparteixen unes espelmes que es distribueixen a tots els feligresos i, un cop enceses, es fa una foto que es penja a les xarxes socials de Mans Unides.

Aquest gest vol significar que amb els projectes de Mans Unides les persones d'arreu del món troben una ajuda molt important.

Cada parròquia pot participar quan li sembli més adient.

Es publica un treball exegetí i teològic

L'Editorial Claret publica *Compassió*, un llibre en el qual l'autora Adelaide Baracco barreja passió i compassió, una paraula amable que resulta ser alhora subversiva, perquè la veritable compassió porta a transgredir els límits de la convenció de cada època.

La compassió que ens presenta l'Adelaide comporta una constant conversió, a la que apel·la Jesús des de l'inici de la seva predicació: sense conversió no hi ha Regne, un Regne fet de compassió. Una conversió que, com diu Xavier Melloni en el pròleg, és personal i alhora col·lectiva, perquè som radicalment relacionals. «Una compassió que comença en la radicalitat i urgència de l'ara, tal com ho va transmetre Jesús», afirma.

En aquest llibre, la passió de l'autora pren el nom de «compassió», la qual adquireix, per una banda, una categoria teològica, perquè la converteix en una de les claus per comprendre Déu i també ontològica, perquè esdevé una clau essencial per comprendre'ns com a éssers humans.

La teòloga parla d'un Jesús amb tota la seva humanitat i la seva divinitat revelades i concentrades precisament en aquest Principi de Compassió. Un Jesús que l'autora descriu com «habitat per aquest Déu Abrusador gairebé no-assumible per la religió, inflammat per un Anhel Infinit de Comunió amb el món».

Per ampliar la informació: www.bisbatsantfeliu.cat

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

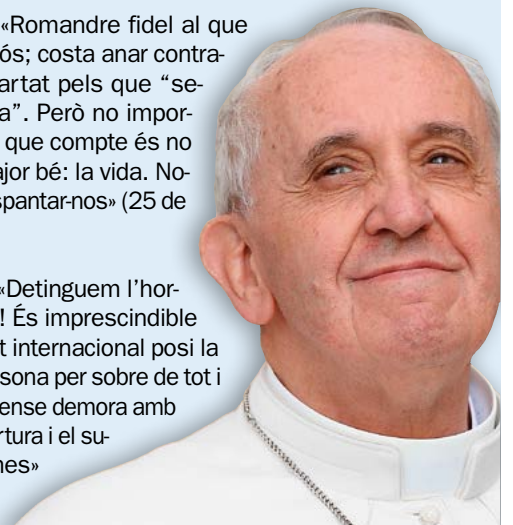

@Pontifex_es: «Quan veiem l'obra de l'Esperit Sant, que és crear l'harmonia de les diferències —no anul·lar-les, no uniformar-les, sinó harmonitzar-les—, compremem què és la bellesa. La bellesa és aquesta obra de l'Esperit que crea harmonia» (23 de juny).

@Pontifex_es: «El secret de la vida dels sants és la familiaritat amb Déu i la confiança en Ell, que creix en ells i fa cada vegada més fàcil reconèixer el que agrada al Senyor. Aquesta familiaritat venç la por o el dubte que la seva voluntat no sigui pel nostre bé» (24 de juny).

@Pontifex_es: «Romandre fidel al que importa és costós; costa anar contrari, ser apartat pels que "segueixen la moda". Però no importa, Jesús diu: el que compta és no malgastar el major bé: la vida. Només això ha d'espantar-nos» (25 de juny).

@Pontifex_es: «Detinguem l'horror de la tortura! És imprescindible que la comunitat internacional posi la dignitat de la persona per sobre de tot i es comprometi sense demora amb l'abolició de la tortura i el suport a les víctimes» (26 de juny).

30 anys del Centre d'Acollida Abraham per a persones sense llar

Aquest 2023, el Centre d'Acollida Abraham per a persones sense llar de Càritas interparroquial de Vilafranca del Penedès celebra 30 anys. Coincidint aquesta mateixa setmana amb el Dia de les Persones Sense Llar, que se celebra el diumenge 29 d'octubre, s'ha realitzat al claustre de la capella de Sant Francesc, una taula rodona per sensibilitzar i fer visible la realitat de les persones sense llar. A través de l'experiència i les vivències del Centre d'Acollida Abraham i de persones que viuen el sensellarisme de prop, s'ha posat de manifest aquesta realitat que sovint queda invisibilitzada. A la taula que ha moderat Mn. Francesc Romeu hi han participat:

- **Joan M. Arenas**, autor de *Tretze: històries sense sostre*.
- **Salvador Tous**, coordinador de Càritas Vilafranca.
- **José Manuel Robles**, persona sense llar.
- **Raquel Avilés**, treballadora social de Càritas.

En acabar les intervencions dels testimonis, Ramon Carbonell, director de Càritas diocesana de Sant Feliu, ha presentat la campanya del Dia de les Persones Sense Llar impulsada per Càritas conjuntament amb d'altres entitats. I aquest ha estat el moment en que s'ha fet la lectura del manifest del Dia de les Persones Sense Llar a càrrec de persones voluntàries i professionals del centre d'acollida, així com de persones en situació de sense llar.

Finalment, el Sr. Francisco Moreno, alcalde de Vilafranca del Penedès, i Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, han reconegut la feina realitzada per Càritas interparroquial de Vilafranca i el Centre d'Acollida Abraham, amb les persones en situació de sense llar. Una feina que no hagués estat possible sense el compromís de totes les persones voluntàries i les persones contractades que, durant aquests 30 anys, han estat al costat de tantes i tantes persones vulnerables, que s'han apropiat al Centre d'Acollida Abraham.

Tot seguit ha quedat inaugurada l'exposició «30 anys oferint cobertura», al mateix claustre de la capella de Sant Francesc i que romandrà oberta fins al 5 de novembre. L'exposició, que repassa tant la història del Centre d'Acollida Abraham com el fenomen del sensellarisme, es podrà visitar de 16 a 19 h.

Més informació: www.bisbatsantfeliu.cat

Història de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem

La Lloctinència d'Espanya Oriental de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem ha editat un llibre escrit per Ramon Muntada i il·lustrat per Pilarín Bayés. L'obra explica la història de l'organisme, quasi mil·lenari, amb un text rigorós i unes imatges molt suggestives que fan d'aquest treball un material altament atractiu, pedagògic i de divulgació. El llibre s'oferí al miler d'assistents del darrer creuament i investidura de nous cavallers, dames i eclesiàstics, organitzat per la referida Lloctinència (que conforma els territoris de l'antiga Corona d'Aragó més Navarra) i que el dia 7 d'octubre passat es va dur a terme a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona de forma excepcional per celebrar el 130è aniversari de la fundació a Catalunya.

En aquest sentit, resulten interessants les pàgines webs del Gran Magisteri www.oessh.va així com la pròpia de la Lloctinència www.oessj.org que —a l'igual que el llibre— tenen el propòsit d'explicar la gran tasca solidària que desenvolupa aquesta institució pontificia present a més de 40 nacions a través de les seves lloctinències, seccions i delegacions en les ajudes que determina el Gran Ma-

gisteri, la seu central de la qual es troba a Roma amb una trajectòria que supera els 175 anys. Els objectius de solidaritat es concreten amb el suport a les comunitats cristianes que es troben a Jordània, Palestina, Israel i Xipre per ajudar a cobrir les seves necessitats, entre les quals hi ha el manteniment de 55 parròquies, 41 escoles i 35 guarderies que donen servei a 19.000 estudiants.

La crònica que acaba de sortir publicada en la que sintetitza els punts més importants de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem, vol arribar a les biblioteques del territori i a aquelles parròquies interessades. De manera que tothom qui tingui interès, pugui conèixer des d'un punt de vista amè la realitat d'aquesta institució a través de la crònica històrica escrita en català, castellà i traduïda a l'anglès.

AGENDA

► **Jornada de Formació Permanent «Lideratge alternatiu en la Vida Consagrada».** Organitzada per la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) amb Ianire Angulo Ordorika.

- Dia: 18 de novembre, de 10 a 13 h i de 15 a 17 h.
- Lloc: Col·legi Santa Dorotea, Salesianes de Sarrià (Pg. Sant Joan Bosco, 24 - 08017 Barcelona).
- Preu: 25 €.
- Data límit d'inscripcions i abonaments: 5 de novembre.

Més informació a: www.urb.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (1197); santa Ennata, vg.

14. ■ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dimecres [Sa 6,1-11 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Albert el Gran

(†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.

16. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Tauma-

turg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ Dissabte [Sa 18,14-16;19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / Sl 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20)]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

Diurne XXXII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora»

Ens anem atansant a l'acabament de l'any litúrgic i això ens fa pensar en el final de la nostra vida.

En aquest sentit podem entendre la paràbola de l'evangeli on hi ha dos grups de persones, unes que estan preparades quan arriba el nuvi i altres que no: *N'hi havia cinc de prudentes i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla.* Malgrat la trigança del nuvi, en el moment que arriba, aquelles persones que han escoltat i han posat en pràctica les paraules de Jesús que es poden resumir en el manament de l'amor, estan preparades i poden acompanyar el nuvi: *Les que estaven a punt entraren amb ell a la festa.* Aquestes són les noies prudentes, les que han pensat que tal vegada el nuvi pot trigar i s'hi han preparat, perquè pot arribar un moment que sigui ja massa tard. *Finalment arribaren també les altres i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec.* No van poder entrar. Per això les paraules finals de l'evangeli: *Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.* No podem pensar a preparar-nos quan sapiguem el moment final de la nostra vida: serà massa tard. Ens cal portar una vida cristiana en tot moment. Aquesta és l'autèntica saviesa de què parla la primera lectura: és saviesa perquè ens permetrà entrar a la festa de bodes, a l'alegria del banquet. La saviesa, tanmateix, cal buscar-la: *Els qui l'estimen arriben fàcilment a contemplar-la: ella mateix es fa conèixer als qui la desitgen... per trobar-la hi ha qui passa nits en vetlla...* De la festa al final dels temps ens en parla Pau: *Tal com creiem que Jesucrist morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.* Això sí: si estem preparats; *els qui han mort en Crist ressuscitaran.* L'oli del seguiment del Crist és individual, no el podem donar als altres, cadascú s'ha de proveir del propi oli. Hem d'estar preparats sempre per a la gran festa a la que ens convida del Senyor.

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi triguava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudentes els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us conec." Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

► Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: "¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!". Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: "Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas". Pero las prudentes contestaron: "Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis". Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: "Señor, señor, ábrenos". Pero él respondió: "En verdad os digo que no os conozco". Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»